

Tereza Melišová

Máma
&
finalistka Bloggerky roku 2016

Dítě jménem Kuba

Že si dítě své rodiče nevybírá?
Nesmysl!

Příhody svobodné maminky a malé neřízené střely

Dítě jménem Kuba

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Melišová
Dítě jménem Kuba – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

*Dítě jménem
Kuba*

Dítě jménem Kuba

Tereza Melišová

 PRESS

**Brno
2017**

Obsah

<i>Že si dítě své rodiče nevybírám? Nesmysl!</i>	7
<i>Těhotná jen pět měsíců? Proč ne!</i>	12
<i>Devátý měsíc aneb Vorvaň brzy praskne</i>	17
<i>Co je největší bolest na světě?</i>	25
<i>Jsem pracující máma</i>	29
<i>Kubovy první Vánoce</i>	33
<i>Sundejte si PROSÍM tu SPZ ze střechy auta</i>	36
<i>Cesta z města</i>	41
<i>Na nákupech</i>	45
<i>Dítě, které nenávidí auto</i>	49
<i>Nechtěná romantika</i>	55
<i>Stěhování národů</i>	59
<i>Již nikdy více</i>	63
<i>Občas mám fakt blbé nápady</i>	68
<i>Někdy má štěstí, že ho miluji</i>	71
<i>11 % jeho energie a dobudu svět</i>	76
<i>Musím sepsat závěť</i>	81
<i>Práce v kanceláři musí být hrozná nuda</i>	86
<i>Já prostě nemohu zažít klidný/nudný den</i>	91
<i>Prý, že se ve třiceti nebudu cítit jinak</i>	98
<i>Jak naštvat batole aneb Proč vaše dítě brečí</i>	104

<i>Dovolená za všechny prachy</i>	108
<i>Náš eurotrip</i>	118
<i>Ranní adrenalin</i>	125
<i>Království za pět minut klidu</i>	128
<i>A už je dvouletý</i>	131
<i>Prací prášek a dítě – životu matky nebezpečno</i>	136
<i>Po čem mámy touží</i>	140
<i>Dobrý den, prsa ven</i>	146
<i>Jak vypadá váš běžný den?</i>	150
<i>Když má chlap rýmu</i>	155
<i>Nevím, zda mám být pyšná, nebo se klepat hrůzou, že je celý po mně</i>	160
<i>Téma číslo jedna – čerti</i>	163
<i>A zase ta veterina</i>	166
<i>Kuba je bez plíny</i>	169
<i>Diagnóza? Matka na rodičovské dovolené</i>	171

Že si dítě své rodiče nevybírá? Nesmysl!

Vždycky jsem si myslela, že není možné, aby žena nevěděla, že je těhotná. Omyl. Je to možné. Jsem toho důkazem.

Každý rok máme 23. prosince sraz se třídou z gymnázia. Naposledy jsem na něm byla v roce 2013. Postupně jsme hlásili, co děláme, kde bydlíme, kolik máme dětí. Říkala jsem, že děti ještě nemám a ani to v nejbližší době neplánuji. Jsem si jistá, že už tehdy se Kuba chechtal. Byla jsem ve 3. týdnu.

Plynul čas a já si spokojeně pracovala. Byl konec března, sobota a já měla týden zpoždění. „*Dobře, udělám si test.*“ Koupila jsem v lékárně ten nejobyčejnější za padesát korun v balení

po dvou. Otestovala jsem první. Pozitivní. „*No, to je ale blbost. To bude vadný kus,*“ ubezpečovala jsem se. Zkusila jsem druhý. Pozitivní. „*Tak je to jasné! Vadné celé balení!*“ Přeci jen to ve mně ale hlodalo, tak jsem vyrazila do lékárny pro další a koupila jich pro jistotu pět, různé druhy. Nechala jsem tam šest set korun.

Postupně jsem vyzkoušela všechny. Všechny byly pozitivní. Dostala jsem hysterický záchvat. „*Co teď? Co teď?*“ Po několika hodinách jsem se uklidnila a hledala na Googlu. „*No jasně, mám v moči bakterii, která zkresluje výsledek.*“

Šla jsem spát a ráno se probudila s břichem. S klasickým těhotenským břichem, které roste od prsou. „*Je tohle vůbec možné?*“ Nevěřila jsem vlastním očím. Stála jsem před zrcadlem. Zatahovala břicho. Povolovala břicho. Zatahovala břicho. Povolovala břicho. Furt tam bylo. Jak teď znám Kubu, mohu s jistotou tvrdit, že se držel pupeční šňůry a volal „*hop, hop, hop, etě hop*“.

V pondělí ráno jsem volala doktorovi a říkala, že jsem ASI těhotná. Řekl, že mám přijít odpoledne. Uklidňovala jsem se, že se rozhodnu podle toho, co mi poví. „*Třeba mi potvrdí moji bakteriální teorii, spolknou pilulku a přestanu tak žrát.*“

Pokusila jsem se doktorovi podsunout svoji teorii o bakterii. Koukal na mě pohledem „*jasně, takové infekce tady mám často*“ a řekl, ať si odložím. Sklesle jsem se ploužila ke koze

a vylezla na ni. Srdce mi tlouklo tak, že to muselo být slyšet.
„*Ted' to přijde. Ted' se rozhodne o mém dalším životě.*“

Doktor vyšetřoval, zkoumal, valil oči. Všechna krev se mi
hrnula do hlavy a s ní tam určitě odplulo i srdce, protože mi pul-
zovala celá hlava. Doktor otočil monitor ke mně. Zavřela jsem oči.
„*No jen se podívejte, maminko.*“ MAMINKO? Otevřela jsem oči.
Bylo tam. Velké dítě. S hlavou, rukama, nohama, tělem a tlouklo
mu srdíčko. Usmíval se a ukazoval mi vztyčený prostředníček.

Nebyla jsem schopna slova, slezla jsem dolů a oblékla se. Celou dobu jsem mlčela. Doktor něco říkal. Vůbec nevím co. Jako by jeho slova narážela do plexiskla a odrážela se někam pryč. Slyším jen „dítě“, „uvidíme se“, „gratuluji“. Podala jsem doktorovi ruku, řekla „děkuji“ a „na shledanou“ a odešla. Sestra mi před ordinací podala těhotenskou průkazku a usmívala se od ucha k uchu.

Byla jsem na ulici, šla jako ve snách a moc nevnímala. Měla jsem hrozný strach a volala mámě. Komu jinému. Ptala se mě na spoustu věcí. Jak je miminko velké, jestli je v pořádku, co se bude dít dál. Propukla jsem v hysterický pláč a přes vzlyky ze sebe vyrážela: „Mami, já nevím, já nic nevím. Co když to nezvládnou?“ Máma mě uklidňovala.

Postupně mi to docházelo. „Budu mít dítě. Vůbec jsem nebyla postavena před otázku ano či ne. Prostě budu.“ Zavolala jsem doktorovi, že vůbec nic nevím, a objednala se na druhý den.

Ptala jsem se ho na všechno možné a hlavně, zda je dítě v pořádku. Doktor mi řekl: „Když to ten malý chudák s vámi vydržel doted, tak už to zvládne.“ Podle doktora jsem byla v patnáctém týdnu.

Další návštěvu mi naplánoval spolu s velkým ultrazvukem na další týden. Vyšetřoval mě specialista z FN Motol a oznámil mi, že na základě měření jsem v týdnu osmnáctém. „No, jestli to takhle půjde dál, mám to za dva měsíce za sebou,“ říkala jsem si.

„Tak jo. Jsem na začátku pátého měsíce. Někdo má na to všechno měsíců devět, já jich mám jenom pět. Jsem těhotná. Jsem sama. Budu máma. Co když to nezvládnou? Co když nás neuživím? Co když...“

Ale on si mě vybral. Jsem si tím jistá. Protože věděl, že to zvládnou.

A začala se psát naprosto nová kapitola mého života. Zrodilo se dítě jménem Kuba.

Těhotná jen pět měsíců? Proč ne!

Bydlela jsem s kamarádkou. Bylo tedy potřeba vyřešit bydlení. Na začátku května (v květnu jsem také konečně zjistila, že čekám kluka) jsme podaly výpověď z bytu a mě čekalo útrpné martyrium všech prohlídek. Postupně jsem se měnila na velkého, nateklého a funícího vorvaně. Konečně! Po měsíci a půl jsem našla vyhovující byt 2+kk.

Stěhovala jsem se na začátku osmého měsíce a mohu potvrdit, že je opravdu lepší vyhořet než se stěhovat. Bez rodiny a přátel bych to nikdy nezvládla. Sbalit věci ve starém bytě. Nakoupit nábytek pro dítě. Přestěhovat se. Připravit starý byt na malování. Už jste někdy viděli vorvaně lézt po oknech a oblepovat je zakrývací páskou?

Po týdnu v novém bytě jsem měla první návštěvu. Sou-sedku, co bydlela pode mnou. „*Vytopila jste nás,*“ oznámila mi. Snažila jsem se ji přesvědčit, že se určitě plete, ale po zhlédnutí velkého mokrého fleku u ní v bytě mi bylo jasné, že to neukecám. Druhý den nastoupil instalatér a rozkopal mi kuchyň. Seděla jsem na gauči, pozorovala, jak se mi byt měnil ve staveniště, a ukusovala z velké čokolády.

Další týden jsem byla pozvaná na rande naslepo. NA RANDE. V osmém měsíci. Říkala jsem si proč ne. Ob-lékla jsem se a vzala s sebou naši labradorku Seibn, abych ji pak nemusela venčit. Kolébala jsem se po chodníku. Vedro jako blázen. Lilo ze mě a potřebovala jsem čůrat. Šla jsem celé dvě minuty.

Dorazila jsem na místo určení, kde byla nízká kašna, ve které se koupaly děti. Řekla jsem muži ahoj a zeptala se, kam půjdeme. Seibn skočila mezi děti do kašny a nechtěla ven. Taky jí bylo vedro. Vlezla jsem pro ni, smekla se mi noha a zahučela jsem do kašny. Voda se valila ven. Muž přiskočil a pomáhal mi vstát. Seibn vyskočila z kašny a šli jsme. Všimla jsem si, že hrozně kulhá. Urazili jsme asi padesát metrů a kulhání se zhoršovalo. Rozhodla jsem, že se musím vrátit domů pro auto a pojedeme na veterinu. Požádala jsem muže, aby s ní chvíli počkal, že přijedu. A odkolébala jsem se pryč.

Na místo činu jsem se vrátila po čtyřiceti minutách!!! Muž si prý říkal, že je to zajímavá taktika úniku z rande, a přemýšlel, co bude dělat s nově nabytým psem. Omluvila jsem se, naložila Seibn a jely jsme přes celou Prahu na veterinu.

Tam jsem se dozvěděla nelítostný závěr. Má přetržený vaz v kolenu a musí hned na operaci. Doktor termín stanovil za dva dny.

Ještě ten den jsem měla kontrolu u svého doktora já. Viděl, v jakém jsem stavu, a měl o mě strach. Řekl mi, že kdyby se cokoli dělo, mám okamžitě přijet nebo jet do nemocnice.

Nastal den D a my vyrazily na veterinu. Veterinář vtipkoval, že mě když tak odrodí, jaký je v tom prý rozdíl. Napíchnul Seibí kanylu, já ji držela a uklidňovala. Následně jí podal uspávací látku a ona se mi složila v náručí. Propukla jsem v pláč, hladila ji. Doktor mě uklidňoval, že to bude dobré, že to zvládne. Bylo jí tehdy deset let a já měla z narkózy hrozný strach.

Po hodině a půl jsem si ji měla vyzvednout. Klepala se mi kolena. Chodbou se ke mně blížil doktor a usmíval se. Přežila to a operace se povedla. Pomohl mi ji naložit do auta a jely jsme domů. Tam už na nás čekal kamarád, aby mi s ní pomohl nahoru. Seibi měla na noze sádku a celé to snášela hrozně statečně. V noci mě ale probudil pláč. Jak jsem jindy vstávala z postele deset minut, vyskočila jsem jako srna a chvátala k ní. Chudák stála a přes

sádru nevěděla, jak si má zpátky lehnout. Povalila jsem ji na sebe a ona mi sjela po břicho dolů.

Po dvou dnech jsem skončila v nemocnici já. Jela jsem tam sama autem a neměla s sebou nic sbaleno. Očekávala jsem jen kontrolu, ale nechali si mě tam pro riziko předčasného porodu. Ten stres se nějak podepsat musel. „*No jo, ale co bude se Seibí?*“ Byla jsem v koncích. Neměla jsem se na koho obrátit. Do toho mi psal muž z našeho povedeného rande. „*No co, za zkoušku nic nedám.*“ Požádala jsem ho o pomoc. Riskovala jsem, ale nic jiného mi nezbývalo.

Přijel do nemocnice, vzal si klíče od mého bytu a jel mi sbalit věci. Jelikož ale neměl řidičák, domluvil se s kamarádem. Měli sraz před nemocnicí. Vzali moje auto, které před nemocnicí stát nemohlo, a jeli zpět do bytu pro Seibn. Vzal si ji k sobě domů. Já vybalovala věci. Místo kalhotek jsem našla plavky. Jak roztomilé.

Po týdnů v nemocnici jsem šla na vyšetření. Kolébala jsem se chodbou, vstoupila do ordinace, doktor mi pomohl vylézt na kozu. Vyšetřoval mě, po chvíli řekl, že je vše v pořádku a mohu jít domů. Chtěla jsem samou radostí seskočit sama dolů. Vymrštila jsem nohu, abych se odrazila, a v tu chvíli jsem vši silou kopla doktora do hlavy. Spadly mu brýle a trochu se motal. Strašně jsem se omlouvala, ale nemohla jsem udržet smích.

Odcházela jsem v záchvatech smíchu a stále se omlouvala.

Konečně jsem byla doma. Vzala jsem auto a jela si pro Seibí. A protože se v Praze musí rodička zaregistrovat v porodnici okolo třináctého týdne, rozhodla jsem se родit v Hradci Králové, odkud pocházím. Chtěla jsem tam být už celý devátý měsíc, tedy celý srpen.

Devátý měsíc aneb Vorvaň brzy praskne

Na začátku srpna a zároveň na začátku devátého měsíce jsem se stěhovala do Hradce k mámě. Tatínek mého bývalého spolužáka z gymnázia je přednosta hradecké porodnice, domluvila jsem se tedy s ním, že budu rodit tam.

Stěhování bylo super. Bylo asi 150 stupňů ve stínu. Aspoň mně to tak přišlo. Dorazila jsem s plným autem věcí, se psem, s činčilou a její obrovskou klecí. Naprosto vyřízená. Po cestě jsem stavěla na každé benzínce, a jednou jsem musela dokonce do křoví.

Další den jsem se šla ukázat do porodnice. Přišla jsem za sestrou do kartotéky a ta, na můj vkus až příliš hlasitě, říká:

„Jo vy jste ta paní magistra z Prahy od pana přednosta?“ Červená až na zadku jsem se hloupě usmívala a kývla. Huř už mě uvést nemohla. Upocená a ufuněná paní magistra z Prahy se šla představit vedoucímu porodních sálů. Musím říct, že od první chvíle až po konec (a já si opravdu myslela, že to bude můj konec) se o mě staral královsky.

Chodila jsem na kontroly každý týden. Jestli se před měsícem zdálo, že se Kuba chystá na svět, teď to naopak vypadalo, že tam zůstane do Vánoc. Termín jsem měla 27. srpna a 28. srpna jsem musela pracovně do Prahy. Měla jsem tam být v devět ráno. A omluvil by mě pouze fakt, že rodím. Domluvila jsem se s doktorem, že se u něj stavím ráno o půl šesté a on mi poví, zda budu dnes родit. Vyšetřoval mě a řekl, že to teď na porod nevypadá, ale co není teď, může být za hodinu. A hlavně v žádném případě nechce slyšet, že do Prahy a zpět řídím sama.

Já byla v klidu. Měla jsem v hlavě propracovaný scénář, jak budu родit na dálnici. Úplně jsem si to představovala jako v nějakém šíleném filmu, kdy mě kolemjedoucí odrodí na zadní sedačce auta. V Praze dopadlo vše nad očekávání dobře a mohla jsem se vrátit. Díkybohu 2v1.

To byl čtvrtek. Říkala jsem Kubovi, že je moc hodný, ale že teď už teda klidně může ven. Večer jsem se radovala u zrcadla, jak mám břicho krásně spadlé dole. Do rána se ale zase „vcuclo“